

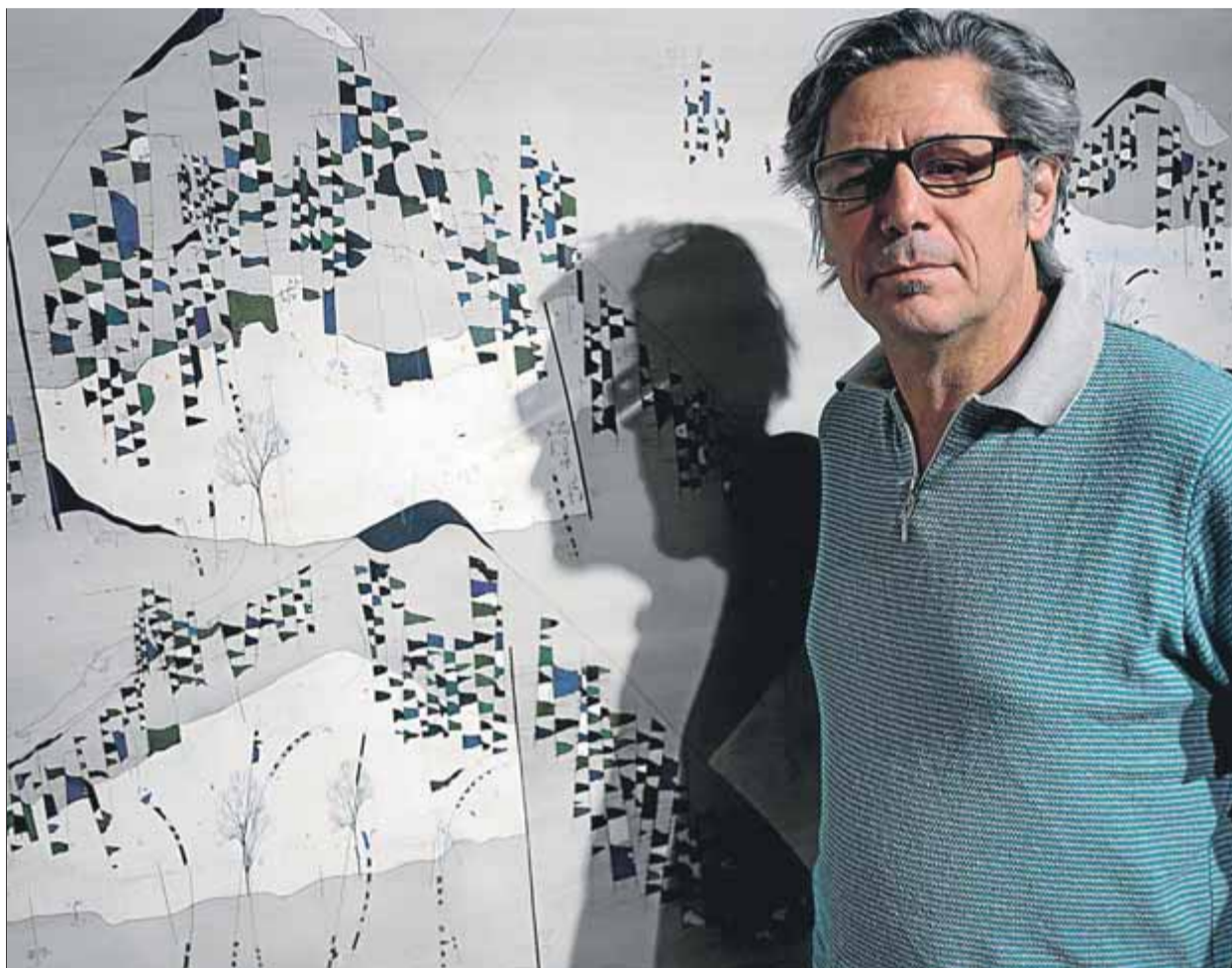
Manu vb Tintoré presenta a la Fundació Valvi un fascinant conjunt d'obres que es mouen entre l'abstracció i la figuració, com a contrapunt al paisatgisme olotí

El territori, pintat

Jordi Camps i Linnell
GIRONA

Qui és que, contemplant els núvols, no busca una lectura figurativa i s'acaba perdent en l'abstracció de la infinitat de capes i textures que ens regala el cel. És amb un propòsit semblant, el de voler soldar dos llenguatges, el figuratiu i l'abstracte, dos mons a priori contraposats, que l'artista Manu vb Tintoré (Brussel·les, 1964), format professionalment com a enginyer agrònom abans de dedicar-se plenament a la vessant artística, plasma en la seva obra allò que Joan Miró va qualificar de fascinant joc poètic entre allò "analitzat" (científic) i allò "sintetitzat" (artístic).

Dualitats que també s'estenen, en un altre àmbit, al conjunt d'obres que, des d'avui i fins al 4 de maig, presenta a la Fundació Valvi de Girona en el que és per a ell un feliç retorn a poder exposar "a casa" després d'una llarga trajectòria de premis de reconeixement i exposicions a Europa, els Estats Units, Sud-amèrica i el Japó. Com ara aquesta voluntat de connectar i, alhora, presentar-se com a contrapunt a la tradició pictòrica més clàssica del paisatgisme d'Olot, com deixa ja clar al mateix títol de la mostra, *Petite nature*

Manu vb Tintoré posa amb una de les obres que presentarà avui a la Fundació Valvi ■ MANEL LLADÓ

re. Una aproximació al detallisme de Joaquim Vayreda. Tintoré, format a l'Escola d'Olot i que viu a la Garrotxa des de fa vint anys, aprofundeix una mica més sobre aquesta relació intencionada declarant: "Vayreda és el meu passat i la gent, el meu present. L'artista mai no crea

del no-res i en el meu cas sempre miro què puc aportar de nou a la història de l'art, sent el màxim de contemporani i autèntic, amb alguna singularitat. No soc paisatgista, perquè jo prefereixo pintar territoris. El paisatge el contemplo, en canvi el territori el vivim i el gau-

dim. Això intento transmetre."

Un lligam ocult però que es percep a mesura que l'espectador s'endinsa en la contemplació de cada quadre de Tintoré. "De Vayreda sempre m'han interessat més els esbossos, aquelles obres que plasmen quelcom encara no

definit d'una realitat concreta", remarca. Els seus territoris pintats, com detalla, són "una amalgama de paisatges interiors que evocuen tot allò viscut, analitzat". Cap territori en particular, amb l'excepció, com destaca, de la peça titulada *Garrotxa*, que és una interpretació parti-

cular que vol representar "la força, la rudesia i la ruralitat d'aquella contrada".

Petite nature és una exposició, com emfatitza la directora de la Fundació Valvi, Maguí Noguera, que fa referència a "allò diminut, a allò que ens passa

L'artista garrotxí d'origen belga torna a exposar "a casa" després d'una gira internacional

desapercebut: el detall i la simplicitat, la dedicació i la lentitud. Una simplicitat que suposa autenticitat i honestat".

L'exposició, que s'inaugura avui, a dos quarts de vuit del vespre, està complementada per una sèrie d'escultures titulades *Arquitectures d'un paisatge inestable*, que evocuen la fragilitat i el joc d'equilibris entre l'ésser humà i la natura. "Ens passem la vida quartejant el territori, hem abusat d'aquesta relació home-natura fins a la paradoxa que haurem de tornar a relacionar-nos-hi perquè la finitud ens hi porta urgentment". Paraula d'artista i avís d'expert en organització territorial i medi ambient. ■

Les mil diapositives 'salvades' de Jordi Mitjà

L'artista inaugura avui a l'espai cultural Rizoma de Celrà una instal·lació

J.C.L.
CELRÀ

L'espai cultural Rizoma de Celrà inaugura avui, a les set del vespre, l'exposició *Tot el que fem, ho fem per carregar-nos-ho tot*, de Jordi Mitjà. Aquest projecte artístic té el seu origen

en el marc del programa *En residència*, coordinat per A Bao A Qu l'any 2015, amb un grup d'alumnes de l'aula d'acolliment de l'institut Milà i Fontanals que van recuperar una sèrie de diapositives que s'utilitzaven per fer l'assignatura d'història de l'art. Les més de mil diapositives, obsoletes en l'actualitat –vivim en un món digitalitzat–, han estat intervingudes, transformades i recons-

truïdes per Jordi Mitjà. Reconstruïdes i, en certa manera, salvades, el mateix artista diu que "reinterpretar qualsevol material en estat d'obsolescència o continguts en via de desaparició, acciona noves maneres de resurrecció".

Les imatges icòniques d'una història oficial, en un acte d'iconoclastia, són reapropiades pel mateix fet artístic formant l'*Anarxivi Diapo*. Les ins-

Una de les instal·lacions de Jordi Mitjà ■ RIZOMA

tal·lacions conviden als espectadors a fer-se una sèrie de qüestionaments i reflexions al voltant de la producció d'imatges, del seu consum i dels usos i les capacitats crítiques –o acrítiques– que tenen actualment.

Jordi Mitjà (Figueres, 1970) actualment viu i treballa a Lladó. Treballa l'escultura, la fotografia, el dibuix i la *performance*. ■